

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: SKIPPEREN SYNGER

Citation: Drachmann, Holger: "SKIPPEREN SYNGER", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 124. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann01-shoot-workid64575/facsimile.pdf>
(tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Spiller „Beaumonten“, der gaar forbi
 Kæderens fattede Rude.
 Dybet har slugt ved en osende Praas
 Verdenhistoriens røde Romaner,
 Og klippet et Motto af Sandhed og Vaas
 Til Indskrift for sine Faner.

Den sminkede Last, den fite Halunk,
 Hver Korruption der oppe i Vrimlen,
 Fra Biskoppen ned til den kattede Munk,
 Fra Fyrsten til Smaaaborgerstimlen:
 Guldstøveis Smuds er sunket til Bunden,
 Der gemmer man alt, hvad der oppe blev syndet,
 Man kalder der oppe en Tidsalder „svunden“,
 Men Sporene sidde der nede i Dyndet.

Og det vider sig ud, og det løfter sig op,
 Det bobler og gærer der nede i Skarnet.
 Der avles en Kæmpe med vældig Krop,
 Og „Verden“ er Fader til Børnet.
 De store der oppe kende ham ej,
 De tro sig sikre for Kronprætendenter. —
 King mob ligger stille, forhaster sig ej,
 Til Tidens Fylde han venter.

SKIPPEREN SYNGER

Ved Børsen lægger jeg Skuden ind,
 I Svendborg staar ellers min Vugge,
 Det bedste er en strygende Medbørsvind,
 Og saa at høre Glaslærken klukke.

Forstaar sig til Maade, og ikke for tidt
 Og aldrig, naar det kniber for Skuden:
Dorthea gaar forud, saa kommer Akkevit;
 Hvad var jeg vel min Dorthe foruden?

Næven paa Roret og Skøderne klar,
 Se det er min Lektie paa Vandet;
 Naar det kuler: en Skraa, i Stille: en Cigar,
 Saa kan Fanden tage Lektierne paa Landet.

Vorherre han hjælper! — og naar han ikke vil,
Saa kan det ogsaa være det samme;
Et Reb eller to, saa lade vi staa til
Og slippe vel som oftest uden Skramme.

Man skal klare for sig selv som en ærlig Gut. —
Den gamle der oppe bag Skyen
Han har nok at bestille og sjælden en Minut
Til overs for en Skipper fra Fyen.

Men naar jeg nu sejer saadan sagtelig hen
Og Vinden fløjter som en Finke,
Saa kan det nok falde, at jeg tænker mig der hen
Ved en rødmalet Dør med en Klinke.

Og saa trykker jeg paa Klinken og Døren gaar op,
Og der sidder En og strikker paa en Trøje,
Og det er min Tøs, og hun skænker i min Kop,
Og hun kysser mig og deler min Køje.

En Skude paa Vandet, i Havnen en Tøs
(Og Dorthe hedder begge med Ære).
Den ene ligger klar, naar den anden faar: Adjøs!
Se saadan skal en Skipperdorthe være.

Ved Børsen lægger jeg Skuden ind,
I Svendborg fortøjer jeg hos Mutter.
Skuden skænker Penge, naar Vorherre skænker Vind,
Men Tøsen kan skænke mig Gutter.

Og derfor er jeg glad, og derfor er jeg frisk
Og frejdig, som en Skipper kun kan være, —
En Krabbe er dog aldrig saa god som en Fisk,
Om Fisken ogsaa lugter lidt af Tjære.

EFTERAAR

Raslende mod fugtig Jord	Ingen Fuglesang i Luften,
Faldt det sidste Blad fra Grenen;	Ingen Kvidren blev tilbage,
Tom og øde staa nu Scenen,	Nu kun Markens sorte Krage
Blottet for sit Blomsterflor.	Skriger høst i Aftenstunden.